

Anerkendelse fra Landstinget. Ja, der rører jo den ærede Minister ved det ældgamle Spørgsmaal, som jeg vel skal vogte mig for at komme ind paa. Den ærede Minister ved godt, at det er det, der ligger paa Bunden af hele den Konflikt, vi have haft i vor forfatningsmæssige Praksis, det, der ligger paa Bunden, er Opretholdelsen af den vel begrundede Forstaelse af Grundloven fra Begyndelsen af, at hvis der ikke opnaas Enighed om Finansloven, gaar man til en midlertidig Finanslov, og den midlertidige Finanslov tillader ikke, at man overstrider det Tings Bevilling, der har bevilget mindst. Havde man anerkendt denne konstitutionelle Praksis fra alle Sider, havde der ikke været Tale om Overstridelser, havde der ikke været Spørgsmaal om Overstridelse af Folketingets Bevillinger. Naar den ærede Minister værgede sig mod at føle sig generet ved Overstridelse af Folketingets Bevillinger, naar Landstinget ikke havde godkendt dem, skal jeg ganske villig indrømme, at Generethed overfor Folketinget med Hensyn til at overstride, hvad Folketinget lovligt og forfatningsmæssigt har bevilget, har viselig aldrig været den ærede Ministers svage Side. I saa Henseende har den ærede Minister Ret, der er ingen Minister, der i mindre Grad har generet sig for saadanne Overstridelser. Den ærede Minister sagde, at han lige som andre Ministre velvillig lader sig vejsede af, hvad Folketinget beslutter. I saa Henseende maa jeg gøre opmærksom paa, at, hvad der vedtages i dette Ting, er ikke Vejledning for Ministrene, men en Norm, som de have at rette sig efter. (Krigsministeren: Naar det ikke vedtages i det andet Ting, er det en Vejledning). Nej, hvad der nægtes i dette Ting, er nægtet, og der kan ikke være Tale om, at det er en Vejledning, men det maa betragtes som en Norm, og saaledes har det altid været betragtet indtil 1885, da vi kom ind i Provisorismen. Endvidere sagde den ærede Minister, at Anledningen til Brudet var, at der var blevet nægtet aldeles nødvendige Bevillinger paa det militære Omraade. Vi vide nu, hvad der gav Anledning til Brudet. Det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius) oplyste os derom. Det ærede Medlem har været for ærlig, som den ærede Minister sagde, at han ogsaa havde været for ærlig; det ærede Medlem var saa ærlig, at han indrømmede, at hvad der har ligget paa Bunden af det hele, var, at et Parti i Landet ønskede at give vort Befæstningsvæsen en Udvikling, som Folketinget ikke vilde gaa ind paa. Det var dette Partis Ønske at komme til en provisorisk Befæstning af Kjø-

benhavn. Dette Vidnesbyrd fra en Kollega, som har øvet en ledende Indflydelse paa hele Ministeriets Politik, skal den ærede Krigsminister faa Lov til at lade staa.

Seg skal nu gaa over til de enkelte Poster. Med Hensyn til Udsædsspørgsmaalet er det ganske sandt, at ved Samraad kom Ministeren med en Hentilling i Righed med, hvad han her har udtalt. Udvalget har ikke endnu haft Lejlighed til at tage den under nærmere Overvejelse, men kan først gøre det mellem 2den og 3dje Behandling. Den ærede Minister mente, at han havde Lov til at forsætte Følk fra det ene Baaben til det andet; thi der stod ikke noget Forbud derimod i Hærloven. Seg tillader mig at mene, at naar der staar i Hærloven, at saa og saa mange skulle uddannes ved de specielle Baaben og Kesten ved Fodfolket, er det tydeligt og klart nok, og der behøver ikke at staa, at man ikke maa forsætte Følk fra Fodfolket til Artilleriet. Det er en Opfattelse, man ofte har hørt, at, hvad der ikke udtrykkelig er forbudt ved Lov, skulde være tilladt. Imidlertid er det utvivlsomt ikke Folketingets Opfattelse. De saa jo deres Uddannelse ved Fodfolket; siger den ærede Minister. Ja, de saa Uddannelse der i 6 Uger, men det ved den ærede Minister nok, ikke er den Uddannelse, som Hærloven har forudsat. Seg tør derfor nok sige, at han er gaaet uden for Hærlovens Forudsætninger. Med Hensyn til Officersmæsserne erklærede den ærede Minister, at hele Spørgsmaalet drejede sig om at skaffe de yngre Officerer Mad 3—4 Kr. billigere om Maaned, altsaa i Grunden et Slags Lønnings-tillæg. Saaledes er det ikke fremtraadt for os, og vi have ment, at Sagen har en anden Side, som jeg fremhævede i mit første Foredrag, og som jeg ikke her skal komme tilbage til. Naar det er blevet sagt af det ærede Medlem for Dnyngby (Golding), at det er ganske Hip som Nap med Officers- og Underofficersforeninger, og at det Mindretal, som det ærede Medlem for Ringtøbing (S. C. Christensen) er Ordfører for, handlede konsekvent ved, naar det ikke vilde bevilge det ene, heller ikke at bevilge det andet, er det en Fejltagelse af det ærede Medlem. Der er en meget stor Forskel. For det første er der den Forskel, at Underofficererne ere slettere stillede end Officererne. Seg indrømmer, at unge Løjtnanter have lidt, men Underofficererne have endnu mindre. Dernæst er der en principiel Forskel, thi det er ofte gjort gældende, at der indenfor Officersstanden i alle Lande er Tilbøjelighed til en fastmæssig Afslutning. Seg vil ikke sige, at det ærlig er Tilfældet her i Landet. Det er